

KARIN SLAUGHTER

Genadeloos

Vertaald door Ineke Lenting

2013
DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor Robbert, mijn kampioen

15 AUGUSTUS 1974

HOOFDSTUK I

Lucy Bennett

Een kaneelbruine Oldsmobile Cutlass kroop over Edgewood Avenue met de raampjes open en de bestuurder ineengedoken op zijn stoel. Het dashboardlicht viel op een paar samengeknepen kraalogen dat de rij meisjes onder het straatnaambord monsterde. Jane. Mary. Lydia. De auto stopte. Zoals te verwachten was, wees de man met een ruk van zijn kin Kitty aan. Terwijl ze haar minirok rechtrok, trippelde ze op haar naaldhakken over het hobbelige asfalt naar hem toe. Toen Juice Kitty twee weken geleden voor het eerst op de straathoek had gezet, had ze tegen de andere meiden gezegd dat ze zestien was. Waarschijnlijk was ze vijftien, hoewel ze er niet ouder uitzag dan twaalf.

Ze hadden allemaal meteen de pest aan haar.

Kitty stak haar hoofd door het open autoraampje. Haar stugge polyester rokje wipte omhoog als de onderkant van een kerkklok. Ze werd altijd het eerst gekozen, en Juice was de enige die het probleem niet zag. Kitty kon op speciale gunsten rekenen. Ze kon mannen tot alles verleiden. Ze was een fris, kinderlijk meisje, hoewel ze net als de rest een keukenmes in haar tas had en wist hoe ze het moest gebruiken. Niemand hield van het werk, maar dat een ander meisje – een nieuwer meisje – populairder was dan zij, was net zo pijnlijk als muurbloempje te moeten zijn op het debutantenbal.

In de Oldsmobile was de transactie snel geregeld en afdingen was er niet bij, want de koopwaar was de prijs nog steeds waard. Kitty gaf Juice het gebruikelijke teken,

wachtte op zijn knikje en stapte in. De uitlaat braakte rook uit toen de Olds met een ruime bocht een smalle zijstraat in reed. De auto schudde even toen hij in de parkeerstand werd gezet. De hand van de bestuurder schoot omhoog en klemde zich om Kitty's achterhoofd, waarna ze uit het zicht verdween.

Lucy Bennett wendde zich af en keek de donkere, doodse straat in. Geen naderende koplampen. Geen verkeer. Geen handel. 's Avonds was er in Atlanta geen hol te doen. De laatste die het Equitable Building verliet, deed meestal het licht uit, maar wel zag Lucy de heldere lampen van het Flatiron Building, aan de andere kant van Central City Park. Als ze maar goed genoeg tuurde, zag ze ook het vertrouwde groen van het C&S-logo, waaraan het zaken-district verankerd lag. Het Nieuwe Zuiden. Vooruitgang door handel. *The City Too Busy to Hate*.

Als er 's avonds al mannen op straat liepen, hadden ze weinig goeds in de zin.

Jane stak een sigaret op en stopte het pakje weer in haar tas. Ze hield niet van delen, maar nemen kon ze als de beste. Haar blik kruiste die van Lucy. Haar ogen waren zo dood dat het pijnlijk was om te zien. Jane voelde ongetwijfeld hetzelfde bij Lucy. Snel keek ze de andere kant op.

Lucy rilde, ook al was het midden augustus en sloeg de hitte van het wegdek als rook van een vuur. Haar voeten deden pijn. Haar rug was kapot. Haar hoofd bonkte als een metronoom. Haar buik voelde alsof ze een lading beton had ingeslikt. Haar mond zat vol watten. Haar handen bleven maar tintelen. Die ochtend was er een dikke pluk blond haar in de wasbak gevallen. Twee dagen geleden was ze negentien geworden, maar ze was al een oude vrouw.

In de zijstraat begon de oude Oldsmobile weer te schudden. Kitty's hoofd dook op. Onder het uitstappen veegde ze haar mond af. Treuzelen was er niet bij. De klant kreeg de kans niet zijn aankoop te heroverwegen. Nog voor ze het portier had gesloten, reed de auto al weg, en Kitty stond even te wankelen op haar hoge hakken, eerst verloren, toen bang en ten slotte kwaad. Ze waren allemaal kwaad.

Woede was hun toevlucht, hun troost, het enige wat hun echt toebehoorde.

Lucy keek toe terwijl Kitty behoedzaam terugliep naar de straathoek. Ze probeerde de vaart erin te houden toen ze Juice in het voorbijgaan het geld gaf, maar hij pakte haar arm en hield haar tegen. Kitty spuwde op het trottoir en probeerde niet te laten merken hoe bang ze was toen Juice de stapel biljetten openvouwde en ze een voor een telde. Ze bleef afwachtend staan. Ze keken allemaal afwachtend toe.

Uiteindelijk hief Juice zijn kin. Het geld was oké. Kitty stelde zich weer op in het rijtje. Ze keek niet naar de andere meiden, maar staarde wezenloos naar de straat, wachtend op de volgende auto, wachtend op de volgende man die naar haar zou knikken of haar links zou laten liggen. Het had hooguit twee dagen geduurd voor ze diezelfde dode blik in haar ogen had als de anderen. Wat ging er in haar om? Waarschijnlijk hetzelfde als bij Lucy, dat vertrouwde deuntje dat haar elke nacht in slaap wiegde: *Wanneer-is-dit-voorbij? Wanneer-is-dit-voorbij? Wanneer-is-dit-voorbij?*

Ooit was Lucy ook vijftien geweest. Het leek zo lang geleden dat ze het zich nauwelijks kon herinneren. Briefjes doorgeven tijdens de les. Giechelen over jongens. Elke dag na school snel naar huis om haar soap niet te missen. Dansen op haar kamer op muziek van de Jackson Five, samen met haar vriendin, Jill Henderson. Ze was vijftien toen haar leven zich als een afgrond had geopend en de kleine Lucy naar beneden was gestort, steeds verder naar beneden, het onverbiddelijke duister in.

Ze was speed gaan gebruiken om af te vallen. Eerst alleen pillen. Benzedrine, die Jill in haar moeders medicijnkastje had gevonden. Ze gebruikten met mate en deden voorzichtig, tot het de FBI in de bol was geslagen en de pillen verboden werden. Op een dag was het medicijnkastje leeg, en de volgende dag – zo leek het tenminste – schoot Lucy's gewicht meteen weer omhoog naar zo'n zeventig kilo. Ze was de enige dikke leerling op school, op Fat George na,

die jongen die uit zijn neus vrat en in de lunchpauze altijd alleen zat. Lucy had even erg de pest aan hem als hij aan haar, zoals ze ook de pest had aan haar eigen spiegelbeeld.

Jills moeder had Lucy leren spuiten. Mrs Henderson was niet dom; het was haar opgevallen dat ze pillen miste, en ze was blij geweest dat Lucy eindelijk iets aan haar babyvet deed. Zelf gebruikte ze het spul ook om die reden. Ze was verpleegkundige in het Clayton General Hospital. Als ze de afdeling spoedeisende hulp verliet, lagen de ampullen methamfetamine als tanden te klapperen in de zak van haar witte uniform. Amfetamine om in te spuiten, zei ze tegen Lucy. Het werkte net als de pillen, alleen sneller.

Lucy was vijftien toen de naald voor het eerst door haar huid drong.

‘Met kleine beetjes tegelijk,’ onderwees Mrs Henderson haar terwijl ze een rood zweempje bloed in de spuit trok en de zuiger langzaam naar beneden duwde. ‘Jij bent de baas. Zorg dat het niet de baas over jou wordt.’

Ze werd er niet echt high van, alleen een beetje licht in haar hoofd, en het ging uiteraard gepaard met een maar al te welkom gebrek aan eetlust. Mrs Henderson had gelijk. De vloeistof werkte sneller dan de pillen en het was ook gemakkelijker. Twee kilo. Vier kilo. Zes. En toen... niets meer. Vervolgens had Lucy dat ‘met kleine beetjes tegelijk’ opnieuw gedefinieerd tot ze tien in plaats van vijf cc inspoot; tien veranderde in vijftien en toen explodeerde haar hoofd en stond ze in lichterlaaie.

Was er daarna nog iets wat haar interesseerde?

Niets.

Jongens? Te stom. Jill Henderson? Wat een trut. Haar gewicht? Dat nooit weer.

Toen ze zestien werd, woog Lucy nog maar vijfenveertig kilo. Haar ribben, haar heupen en haar ellebogen staken uit als gewreven marmer. Voor het eerst in haar leven had ze jukbeenderen. Ze deed zwarte Cleopatra-eyeliner en blauwe oogschaduw op en streek haar lange, blonde haar glad totdat het stug tegen haar absurd magere kont sloeg.

Het meisje dat in groep zeven tot hilariteit van de rest van de klas door de gymleraar Stoomwals werd genoemd, was mager als een model, zorgeloos en – opeens – populair.

Overigens niet bij haar oude vriendinnen, die ze al sinds de kleuterschool kende. Die lieten haar links liggen als een mislukkeling, een drop-out, een loser. Voor het eerst in haar leven kon het Lucy niets schelen. Wat had je aan mensen die op je neerkeken omdat je lol had? Lucy had er trouwens altijd maar bij gehangen: het dikke meisje met wie je bevriend was zodat je zelf mooier leek, charmanter, degene met wie alle jongens flirtten.

Haar nieuwe vrienden vonden Lucy geweldig. Ze vonden het prachtig als ze een sarcastische opmerking maakte over iemand uit haar oude leven. Dat ze excentriek was, werd toegejuicht. De meisjes nodigden haar uit op hun feestjes. De jongens vroegen haar mee uit. Ze behandelden haar als hun gelijke. Eindelijk hoorde ze bij een groep. Eindelijk viel ze niet langer op als te dit of te dat. Ze was gewoon een van de velen. Ze was gewoon Lucy.

En haar oude leventje? Lucy voelde alleen maar minachting voor iedereen die er deel van had uitgemaakt, vooral voor Mrs Henderson, die het contact abrupt verbrak en zei dat Lucy maar eens orde op zaken moest stellen. Lucy's zaken waren beter op orde dan ooit. Ze was echt niet van plan haar nieuwe leven op te geven.

Al haar oude vriendinnen waren saai, hadden het over niets anders dan waar ze gingen studeren en vooral van welke studentenvereniging ze lid wilden worden. Gedetailleerde kennis van deze verenigingen, die in victoriaanse en neo-Griekse villa's aan Milledge Avenue en South Lumpkin Street huisden, had al vanaf haar tiende tot Lucy's bagage behoord, maar door de verlokkingen van de amfetamine was haar Grieks tot een vergeten taal gereduceerd. Ze had de afkeurende blikken van haar oude vriendinnen heus niet nodig. Ze had zelfs Mrs Henderson niet meer nodig. Lucy had massa's nieuwe vrienden die dingen voor haar konden regelen, en haar ouders waren altijd scheutig met geld. Als ze eens een week niet rondkwam,

merkte haar moeder nooit dat er geld uit haar portemonnee was verdwenen.

Achteraf was het allemaal duidelijk, maar destijds leek de neerwaartse spiraal van haar leven maar een paar seconden te duren in plaats van de twee jaar die ze erover had gedaan om de bodem te bereiken. Thuis was ze nukkig en chagrijnig. 's Avonds sloop ze het huis uit en ze loog tegen haar ouders over stomme dingen. Onbenullige dingen. Dingen waarvan het tegendeel gemakkelijk viel te bewijzen. Op school haalde Lucy de ene onvoldoende na de andere, en uiteindelijk deed ze Engels op het laagste niveau. Fat George zat vooraan, terwijl Lucy en haar vriendinnen op de achterste rij zaten, waar ze meestal sliepen omdat de drugs waren uitgewerkt en zo de tijd doodden tot het moment dat ze naar hun ware liefde konden terugkeren.

De naald.

Dat volmaakt geslepen stukje chirurgisch staal, dat ogenschijnlijk zo onschuldige instrument dat elke seconde van Lucy's leven beheerste. Ze droomde over spuiten. Die eerste prik. Dat kneepje als de punt de ader doorboorde. Dat langzame branden als de vloeistof geïnjecteerd werd. De euforie zodra de drug zich door haar lichaam verspreidde. Dat was alles waard. Elk offer. Elk verlies. De dingen die ze moest doen om aan het spul te komen. De dingen die ze vrijwel meteen vergat als de drug in haar bloed werd opgenomen.

En toen was daar opeens de top van de laatste heuvel geweest, de hoogste heuvel, tijdens haar woeste rit naar beneden.

Bobby Fields. Bijna twintig jaar ouder dan Lucy. Wijzer. Sterker. Hij werkte als monteur in een van haar vaders benzinstations. Vroeger zag Bobby haar niet eens staan. Ze leek onzichtbaar, dat mollige meisje met haar slappe staartjes. Maar dat veranderde nadat de naald zijn intree in Lucy's leven had gedaan. Toen ze op een dag de garage binnenliep met haar jeans laag op haar onlangs afgeslankte heupen en met rafels aan de wijde pijpen die voortdurend

over de grond sleepten, hield Bobby haar aan voor een praatje.

Hij luisterde naar haar en op dat moment beseftte Lucy dat niemand ooit echt naar haar had geluisterd. En toen had Bobby zijn vieze olievingers naar haar uitgestrekt en een pluk haar die voor haar gezicht viel naar achteren gestreken. Het volgende moment bevonden ze zich op de een of andere manier achter in het gebouw en lag zijn hand op haar borst, en voelde ze zichzelf tot leven komen in de felle gloed van zijn onverdeelde aandacht.

Lucy had nog nooit iets met een man gehad. Zelfs als ze knetterstoned was, wist ze dat ze nee moest zeggen. Ze wist dat ze zichzelf niet moest weggeven, dat niemand zat te wachten op bedorven waar. Hoe onwaarschijnlijk het nu ook leek, destijds geloofde ze ergens nog dat ze ondanks dit omweggetje uiteindelijk op de University of Georgia zou belanden, dat ze lid zou worden van een studentenvereniging en zou trouwen met een serieuze jongeman wiens rooskleurige toekomst haar vaders goedkeuring kon wegdragen.

Lucy zou kinderen krijgen. Ze zou in de ouderraad zitten. Ze zou koekjes bakken, haar kinderen in een stationcar naar school brengen en met de andere moeders in de keuken zitten roken, klagend over hun saaie leven. En terwijl de andere vrouwen het over huwelijksproblemen en baby's met buikkrimpjes hadden, zou Lucy met een vergezocht lachje terugdenken aan haar roekeloze jeugd en aan haar krankzinnige, hedonistische flirt met de naald.

Of misschien zou ze op een dag op die straathoek midden in Atlanta staan en de moed in haar schoenen voelen zinken bij de gedachte aan de knusse keuken en de goede vriendinnen die ze kwijt was.

Op haar zestiende had Lucy nog nooit iets met een man gehad, maar Bobby Fields daarentegen was met talloze vrouwen naar bed geweest. Met heel veel jonge vrouwen. Hij wist hoe hij met hen moest praten. Hij wist hoe hij hun het gevoel moest geven dat ze bijzonder waren. En bovenal wist hij hoe hij zijn hand van borst naar dijbeen

moest laten glijden, van dijbeen naar kruis, en vandaar naar andere plekken zodat Lucy zo luid naar adem hapte dat haar vader vanuit zijn kantoor vroeg of het wel goed ging.

'Ja hoor, pap,' had ze geantwoord, want Bobby's hand voelde zo lekker dat Lucy tegen God zelf zou hebben gelogen.

In het begin was hun relatie geheim, wat het natuurlijk des te spannender maakte. Ze hadden een band. Ze deelden iets wat verboden was. Hun heimelijke affaire duurde bijna een jaar. Lucy meed Bobby's blik als ze één keer per week naar de garage kwam om haar vader te helpen met het tellen van kleingeld. Dan deed ze alsof Bobby niet bestond, tot ze het niet langer hield en snel naar het smerige toilet achter het gebouw ging. Met zijn vettige handen greep hij haar zo hard bij haar kont dat ze het nog steeds voelde als ze weer naast haar vader ging zitten.

Haar verlangen naar Bobby was bijna even hevig als haar verlangen naar de naald. Ze spijbelde. Ze verzong een parttime baantje en logeerprijtjes waar haar ouders nooit navraag naar deden. Bobby had een eigen huis. Hij reed in een Mustang Fastback, net als Steve McQueen. Hij dronk bier en rookte dope en regelde speed voor Lucy, en zij leerde hoe ze hem moest pijpen zonder te kokhalzen.

Alles was perfect, tot ze beseftte dat ze haar nepleventje niet langer kon volhouden. Of misschien wilde ze het gewoonweg niet. Twee maanden voor het eindexamen ging ze van school. Het liep uiteindelijk mis toen haar ouders een weekend op bezoek waren bij haar studerende broer. Lucy was de hele tijd bij Bobby. Ze kookte voor hem. Ze maakte zijn huis schoon. Ze vrijden de hele nacht en overdag keek ze voortdurend op de klok en telde de minuten af tot ze weer tegen hem kon zeggen dat ze van hem hield. En Lucy hield ook van hem, vooral als hij 's avonds thuiskwam met die brede grijns op zijn gezicht en die magische ampul in zijn zak.

Bobby was scheutig met de naald. Misschien te scheutig. Hij kreeg Lucy zo high dat ze ervan klappertandde. Ze

was nog steeds high toen ze de volgende ochtend naar huis strompelde.

Het was zondag.

Haar ouders zouden met haar broer naar de kerk gaan voordat ze terug zouden komen, maar ze zaten thuis aan de keukentafel, nog steeds in hun reiskleren. Haar moeder had haar hoed niet eens afgezet. Ze hadden de hele nacht zitten wachten. Ze hadden haar vriendin gebeld, haar alibi, die had moeten zeggen dat Lucy bij haar logeerde. Eerst had het meisje gelogen, maar na enig aandringen vertelde ze Lucy's ouders waar hun dochter precies uithing en wat ze allemaal had uitgespookt in de voorafgaande maanden.

Lucy was inmiddels zeventien, maar nog steeds minderjarig. Haar ouders probeerden haar te laten opnemen. Ze probeerden Bobby te laten arresteren. Ze probeerden andere garages over te halen hem niet in dienst te nemen, maar hij verhuisde simpelweg naar Atlanta, waar het niemand iets uitmaakte wie hun auto repareerde, zolang het maar weinig kostte.

De twee volgende maanden waren een hel, maar toen was Lucy opeens achttien. Van de ene op de andere dag was haar leven anders. Of anders op een andere manier. Ze was oud genoeg om van school te mogen. Oud genoeg om te mogen drinken. Oud genoeg om bij haar ouders weg te lopen zonder dat de politie haar weer naar huis sleepte. In plaats van een vaderskindje werd ze nu Bobby's meisje en woonde ze in een flat in een zijstraat van Stewart Avenue. Ze sliep de hele dag en wachtte tot Bobby 's avonds thuiskwam om haar haar spuit te geven en haar te neuken, waarna hij haar verder liet slapen.

Destijds voelde Lucy alleen berouw als ze aan Henry, haar broer, dacht. Hij studeerde rechten aan de University of Georgia. Hij was zes jaar ouder en eerder een vriend dan een broer. Toen ze nog in één huis woonden, wisselden ze meestal geen woord, maar sinds hij studeerde, schreven ze elkaar twee of drie keer per maand.

Lucy had het altijd heerlijk gevonden om Henry te schrijven. In al haar brieven was ze de oude Lucy: met onnozele

opmerkingen over jongens, bezorgd over het eindexamen, zich verheugend op haar eerste rijles. Over de naald zweeg ze. Ook over haar nieuwe vrienden, die al zo ver buiten de maatschappij stonden dat Lucy hen niet mee naar huis durfde nemen uit angst dat ze haar moeders tafelzilver zouden stelen. Vooropgesteld dat haar moeder hen binnenliet.

Henry schreef altijd korte briefjes terug, maar zelfs als hij tot over zijn oren in de examens zat, slaagde hij er altijd in Lucy met een paar regeltjes te vertellen hoe het er met hem voor stond. Hij verheugde zich erop dat ze bij hem op de campus kwam wonen. Hij verheugde zich erop zijn kleine zusje aan zijn vrienden voor te stellen. Hij verheugde zich op alles, tot het was afgelopen – tot hun ouders hem vertelden dat zijn lieve zusje naar Atlanta was verhuisd, waar ze de hoer uithing voor een achtendertigjarige, in drugs dealende hippie-automonteur.

Daarna kwamen Lucy's brieven ongeopend terug. 'Retour afzender' had Henry erop gekrabbeld. En zo liet hij Lucy vallen, als een stuk straatvuil.

Misschien wás ze ook straatvuil. Misschien was het haar verdiende loon dat ze in de steek werd gelaten. Want toen het effect van de drugs sleet, toen de highs aan heftigheid inboetten en de come-downs bijna ondraaglijk werden, wat bleef er toen nog over voor Lucy Bennett behalve een leven op straat?

Twee maanden nadat Bobby haar naar Atlanta had gebracht, schopte hij haar het huis uit. Je kon het hem niet kwalijk nemen. Dat lekkere jonge ding was in een junkie veranderd die hem elke dag bij thuiskomst smeekte om de naald. Toen Bobby haar niet langer van drugs voorzag, vond ze een andere man in het flatgebouw bereid om haar alles te geven wat ze wilde. En wat dan nog als ze daarvoor met haar benen wijd moest? Hij gaf haar wat ze niet langer van Bobby kreeg. Hij voorzag in haar behoefte.

Hij heette Fred. Hij maakte vliegtuigen schoon. Hij deed graag dingen waarvan Lucy moest huilen, maar dan gaf hij haar de naald en was alles weer goed. Fred vond zichzelf bijzonder, beter dan Bobby. Toen Fred doorkreeg dat

de glans in Lucy's oog de drug gold en niet hem, begon hij haar te slaan. Hij sloeg haar uiteindelijk het ziekenhuis in. Toen de taxi haar weer afzette bij het flatgebouw, zei de beheerder dat Fred was vertrokken, zonder zijn nieuwe adres achter te laten. Vervolgens zei de beheerder dat Lucy bij hem mocht intrekken.

Veel van wat er daarna gebeurde, was wazig, of misschien was het zo helder dat ze het niet kon zien, zoals je scheel wordt als je de bril van iemand anders opzet. Bijna een jaar lang ging Lucy van de ene man naar de andere, van de ene leverancier naar de andere. Ze deed dingen – vreselijke dingen – om maar te kunnen spuiten. Als er in de wereld van de speed een totempaal bestond, was zij bovenaan begonnen en had ze al snel de onderkant bereikt. Dag in dag uit was ze zich bewust van de duizelingwekkende vaart waarmee haar leven om het afvoerputje draaide. Maar stoppen kon ze niet. Dan kwam de pijn. Het hunkeren. Het smachten. Het verlangen dat als zuur in haar binnenste brandde.

En toen bereikte ze ten slotte de bodem. Lucy was doodsbang voor de bikers die speed verkochten, maar onvermijdelijk kreeg haar liefde voor speed uiteindelijk de overhand. Ze ging als een honkbal van hand tot hand, en iedereen mocht scoren. Ze hadden allemaal in Vietnam gevochten en waren woedend op de wereld, op het systeem. Ook waren ze woedend op Lucy. Ze had nooit eerder een overdosis genomen, tenminste niet zo dat ze in het ziekenhuis belandde. Eén, twee, drie keer werd ze vanaf de passagierszit van een Harley op de stoep van de afdeling spoed van het Grady Hospital gedumpt. De bikers vonden het maar niks. Ziekenhuizen betekenden politie, en de politie afkopen was duur. Op een avond was Lucy zo high dat een van de bikers haar heroïne gaf als tegengif, een truc die hij had opgepikt toen hij tegen de Vietcong vocht.

Heroïne werd de laatste nagel aan Lucy's doodskist. Net als met speed was ze een snelle bekeerling. Dat gevoel van verdoving. De onbeschrijflijke gelukzaligheid. Het verlies van tijdsbesef. Ruimte. Bewustzijn.